

РЕШЕНИЕ

№ 2130

гр. София, 25.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 25 състав, в публично заседание на 29.03.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4607** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.6, ал.6 от Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти (ЗОСОИ).

Образувано е по Жалба на А. Н.-Б., М. К. Б. и В. К. Б., всички представлявани от А.П., срещу ЗАПОВЕД № РД-22-044/ 06.12.2007г. на заместник областния У. на О. С.. С процесния административен акт, на основание чл.5 ал.1 във вр. с чл.6, ал.1, т.1 и ал.3 ЗОСОИ и §6 ПЗР ЗИД ЗОСОИ (ДВ, бр.9/ 2000г.) е отказано да се уважи искането на жалбоподателите за обезщетяване, по реда на ЗОСОИ, с компенсаторни записи, за усвоената за улица част, с площ от 918 кв.м. от имот пл.№ 47, кв.21, зона „И” – I част, целият с площ от 3420 кв.м.

В Жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена от некомпетентен орган, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбоподателите твърдят, че изложените от ответника мотиви съдържат логическо противоречие, равносилно на липса на мотиви. Претендират, че искането им за обезщетение е подадено в установения в чл.6, ал.1 ЗОСОИ срок, пред компетентния, по смисъла на т.1 на същата норма, административен орган, поради което се явява допустимо. Считат, че признатото им със Заповед № РД-24-01/ 09.02.2004г. право на обезщетение и определения по реда на чл.4 ЗОСОИ размер, не включват процесните 918 кв.м., усвоена за улица част от имот, включен в активите на национализираното предприятие „К Б.” ООД. На това основание претендират незаконосъобразност на постановения с оспорвания административен акт

отказ за обезщетение. Молят съда да отмени ЗАПОВЕД № РД-22-044/ 06.12.2007г. на заместник областния У. на О. С. и да постанови Решение по същество, като уважи искането им за обезщетение за процесните 918 кв.м. земя, които не са възстановени на жалбоподателите по реда на чл.2, ал.1 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти (ЗВСОНИ).

Ответникът - заместник областния У. на О. С., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител изразява мотивирано становище за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Молба рег. № 94-Х-05/ 21.01.1998г. (л.110 по делото), допълнена с Молба от 15.06.1998г. (л.144), Х З Оцетов - пълномощник на жалбоподателите, е сезирал министъра на промишлеността с искане за обезщетяване, по реда на ЗОСОИ, за бивше предприятие „К Б.” ООД – Гара И. В цитираните Молби е посочен и предпочитаният от жалбоподателите начин на обезщетяване – с акции от „Химатех”, в активите на което е бил включен одържавеният имот. По делото са приети и не са оспорени пълномощни: рег.№ 18257/ 26.09.1995г. (л.172), рег.№ 18259/ 26.09.1995г. (л.173), рег.№ 2515/ 17.02.1995г. (л.174) и рег. № 150/ 13.02.2002г. (л.119), от които се установява, че жалбоподателите са упълномощили Х З Оцетов да ги представлява, включително и пред всички административни органи.

Със Заповед № РД-57-709/ 22.09.1995г. (л.39), поправена със Заповед № РД-57-886/ 10.11.1995г. (л.40), кметът на С., на основание чл.2 ЗВСОНИ е наредил да се отпише от актовете книги и да се предаде на наследниците на членовете на дружеството „К Б.” ООД, одържавено по Закона за национализация на частни индустриални и минни предприятия (ЗНЧИМП), част с площ от 2512 кв.м. от имот пл.№ 47, кв.21, зона „И” – I част, и сградите, означени с жълт и червен контур върху скици, неразделна част от цитираните Заповеди. В първата Заповед изрично е посочено, че част от бившия имот, с площ от 918 кв.м. са усвоени за улица.

Въз основа на Молбата на жалбоподателите от 21.01.1998г., и на основание чл.6, ал.1, т.1 и ал.3 ЗОСОИ, заместник министърът на икономиката постановява Заповед № РД-24-01/ 09.02.2004г. (л.92). С този административен акт е признато правото на тримата жалбоподатели да получат обезщетение с акции от „Химатех” – гр.С., за активното салдо по нарочния баланс на национализираното дружество „Кирил Б.”- гара И, *намалено със стойността на земята и сградите*, а в случай, че акциите, собственост на държавата не са достатъчни е разпоредено жалбоподателите да се обезщетят с компенсаторни записи за частта от претенцията, която не може да се удовлетвори с акции. Видно от събраните по делото писмени доказателства Заповед № РД-24-01/ 09.02.2004г. е била оспорена по съдебен ред, но впоследствие жалбата е била оттеглена и образуваното адм. дело № 1515/ 2004г. по описа на С градски съд, Административна колегия, III-в състав, е прекратено. На основание влязлата в сила Заповед на заместник министъра на икономиката е изготвена оценка, с която е определен размерът на дължимото обезщетение, датирана от 15.04.2005г. и утвърдена от министъра на икономиката (л.98-103). Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства оценката да е оспорена от жалбоподателите, по реда на чл.6, ал.6 ЗОСОИ, и съдът приема, че последната е влязла в сила. Не се спори между страните, че обезщетението, основано на Заповед № РД-24-01/ 09.02.2004г. е получено от

жалбоподателите.

Административното производство по което е постановен оспорваният административен акт е образувано по Заявление *рег.№ 94-X-04/16.05.2005г.* (л.108), с което областният У. на О. С. е сезиран с искане по чл.6 ЗОСОИ за определяне на обезщетение за 918 кв.м., усвоена за улица част от бившия имот, включен в баланса на национализираното дружество, за която част твърдят, че не са обезщетени със Заповед № РД-24-01/ 09.02.2004г. на заместник министъра на икономиката.

За изясняване на делото от фактическа страна и в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с Решение № 8432/ 24.06.2009г. на ВАС, III отд., беше допусната и изслушана съдебно-техническа и оценителска експертиза (СТОЕ). Заключение на вещото лице – инж.Р, не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно дадено. От приетата СТОЕ се установяват следните релевантни за спора факти: Национализираното дружество „Кирил Б.”- гара Искър е било собственик на имот пл.№ 334, с площ от 3420 кв.м. по силата на Нотариален акт за собственост № 175/ 23.10.1943г. (л.34-36). Дворищната регулация за този имот е утвърдена със Заповед № 14369/ 10.10.1947г. По предвижданията на този план част от имот пл.№ 334, с площ около 2500 кв.м. е включен в основата на парцел VII, кв.11, местността „Гара И”. Останалата част от имота, с площ от 908 кв.м. остава за улица. Бившият имот пл.№ 334, с площ от 3420 кв.м. влиза в основата на имот пл.№1 по неодобрен кадастрален план от 1958г., част от който от своя страна е включен в имот пл.№47, кад. лист 556 *по действащия кадастрален план, изработен през 1980г.* Част от имот пл.№47, с площ от 6000 кв.м. обозначена по контур Г-Д-Е-Ж-З-О-Г от комбинираната скица, неразделна част от заключението на вещото лице, е отразена в скицата-извадка към Заповед № РД-57-709/ 22.09.1995г., поправена със Заповед № РД-57-886/ 10.11.1995г. за отписване от актовете книги на част с площ от 2512 кв.м. и сградите, означени с жълт и червен контур върху скицата-извадка. В съдебно заседание вещото лице изразява становище, че процесните 908 (918) кв.м. са включени в активите по нарочния баланс на национализираното дружество и *не са включени* във формулата за определяне на одържавеното имущество.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно изричната разпоредба на чл.6, ал.6 ЗОСОИ. Подадена е от легитимирани по смисъла на чл.2, ал.1 ЗОСОИ във вр. с чл.3, ал.1 ЗВСОНИ лица, с правен интерес. Жалбата е подадена в преклузивния по чл.149, ал.1 АПК във вр. с чл.6, ал.6 ЗОСОИ срок за оспорване.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид заявените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на оспорения административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесният отказ е издаден от компетентен административен орган. В съответствие с правомощието, предоставено му от закона - §6 ПЗР на ЗИД ЗОСОИ, ДВ бр.9/ 01.02.2000г., областният У. е делегирал правомощията си по чл.6 ЗОСОИ на заместник областния У., издал оспорвания административен акт. За установяване компетентността на органа по делото е приетата и не е оспорена Заповед № РД-15-284/

12.09.2005г. (л.6 по адм.дело № 6450/ 2007г.).

Съдът намира, че при издаване на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да мотивират неговата отмяна. Съдът приема разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на административно-производствените правила е да обезпечи издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос.

Актът е съответен на материалноправните норми и на целта на закона.

Съгласно приложимата разпоредба на чл.3, ал.5 ЗОСОИ, лицата чиито имуществва са били одържавени по Закона за национализация на частни индустриални и минни предприятия, респективно техните правоприменици, се обезщетяват за активното салдо по нарочния баланс на национализираното предприятие, съставен по реда, предвиден в Правилника за прилагане на ЗНЧИМП (обн., ДВ, бр. 39 от 1948 г.; изм., бр. 181 от 1950 г.), *намалено със стойността на реално възстановената им собственост*. Начинът на обезщетение се избира от правоимащите лица.

В процесния случай със Заповед № РД-24-01/ 09.02.2004г. на компетентния по смисъла на чл.6, ал.1, т.1 ЗОСОИ, административен орган е удовлетворено изцяло, така като е предявено, искането на жалбоподателите да бъдат обезщетени за национализираното предприятие „К Б.” ООД – Гара И. С експертиза от 15.04.2005г., утвърдена от министъра на икономиката, е определена стойността на дължимото обезщетение -7 броя акции от капитала на „Химатех” и 309 810 лева/ броя компенсаторни записи.

Съгласно неоспорената и влязла в сила оценка стойността на обезщетението е определена по формула, установена в чл.4, ал.3, т.2 ЗОСОИ: **СО = СИО x ТСМЗ**

СМЗО

където: СО е стойността на обезщетението в лева;

СИО е стойността на одържавеното имущество към датата на одържавяване – 22.12.1947г., като от своя страна **СИО = АС – (Сз+Ссгр.)** – активното салдо: актив _ привлечен капитал, намалено със стойността на възстановените сгради и земи;

ТСМЗ е размерът на средната месечна работна заплата за страната за IV тримесечие на 2004г. по данни на НСИ;

СМЗО е средната месечна работна заплата за страната в годината на одържавяването, по данни на НСИ.

От анализа на формулата за определяне на СИО може да се направи извод, че процесните 908 кв.м. от една страна е следвало да бъдат включени в актива на национализираното предприятие при определяне стойността на активното салдо (АС), а от друга - да бъдат изключени при определяне на величината Сз – стойността на реално възстановените земи, тъй като са усвоени за улица. От твърденията на жалбоподателите не може да се направи категоричен извод дали претендират, че процесната част от имота *не е* включена при определяне на стойността на активното салдо или, че *е* взета предвид при определяне на стойността на възстановените земи, като и в двата случая стойността на обезщетението би се намалила с едно и също число. Каквито и да са претенциите на жалбоподателите, обаче, те е трябвало да бъдат

предявени чрез оспорване по реда на чл.6, ал.6 ЗОСОИ на Заповед № РД-24-01/09.02.2004г. на заместник министъра на икономиката или респективно на утвърдената от него оценка за размера на дължимото обезщетение, а не чрез последващо Заявление до областния У. на О. С..

Жалбоподателите не оспорват обстоятелството, а и това се потвърждава от Заявлението им от 16.05.2005г., че искане за обезщетение по ЗОСОИ за процесните 918 (908) кв.м. е направено още с първоначалната Молба рег. № 94-Х-05/ 21.01.1998г. Предвид на това, дори да се приеме, че Заповедта на заместник министъра на икономиката и утвърдената от него оценка не включват обезщетение за усвоената за улица част от имота, то на основание чл.6, ал.3, изр. последно ЗОСОИ следва, че по отношение на това искане има постановен мълчалив отказ, който не е оспорен от страните и е влязъл в сила. На това основание последващото Заявление за обезщетение пред областния У. на О. С. се явява недопустимо.

На последно място и само за пълнота на изложението настоящият състав намира за недоказани със събраните по делото доказателства – включително и чрез приетата СТЕ, че за частта от имота на национализираното дружество, усвоена за улица, не е предвидено и получено обезщетение на основание влезлите в сила Заповед № РД-24-01/ 09.02.2004г. на министъра на икономиката и утвърдената от последния оценка. Съгласно изявлението на вещото лице, направено в съдебно заседание – процесните 908 кв.м. са част от активите по нарочния баланс на национализираното дружество и не са включени във формулата за определяне на одържавеното имущество – т.е. не се взети предвид при определяне стойността на величината Сз – възстановени земи.

По изложените съображения настоящият решаващ състав приема, че оспорваният административен акт е законосъобразен и не са налице основания за неговата отмяна.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК ответникът има право да получи направените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция. Доколкото обаче не е представил списък на разноските до приключване последното съдебно заседание, съобразно изискването на чл.80 ГПК, съдът намира, че такива не следва да му бъдат присъдени.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на А. Н.-Б., М. К. Б. и В. К. Б., всички представлявани от А.П., срещу ЗАПОВЕД № РД-22-044/ 06.12.2007г. на заместник областния У. на О. С., като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред **Върховния Административен Съд на Р България** в 14 дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

БОРЯНА ПЕТКОВА